

Arrest

nr. 70 025 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 4 oktober 2010 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 60

838 van 2 mei 2011 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 4 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Naam:

B. S. (...)

B. E. (...)

+ minderjarige kinderen

B. E. (...)

B. S. (...)

B. E. (...)

B. S. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin toont zij in haar aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting. In haar aanvraag vermeldt betrokkene wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van haar identiteit, maar dit wordt niet expliciet aangetoond. Betrokkene voegt bij haar aanvraag een bijlage 26, die hooguit verwijst naar een asielprocedure doch geenszins aantoont dat deze nog lopende zou zijn, in de zin die de vrijstelling toelaat voorzien bij art. 9ter §2, 3e lid. De bewijslast voor deze vrijstelling berust nochtans bij betrokkene. De voorgelegde bijlage 26 kan evenmin aanvaard worden als een bewijs van identiteit aangezien dit document expliciet vermeldt "dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs" en beantwoordt dus niet aan de vereisten gesteld in §2-1°. Betrokkene dient aldus haar identiteit te bewijzen volgens art. 9ter §2, welke zij niet heeft gedaan. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. Middel

Wat het bewijs van identiteit betreft: schending van:

- artikel 9ter §2 1^e en 2^e lid van de wet van 15 december 1980,
- Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht, en
- Zorgvuldigheidsprincipe en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Volgens artikel 9ter §2 1^e en 2^e lid van de Vreemdelingenwet,

"(...)"

Volgens de Wet Motivering van Bestuurshandelingen:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het

wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

Volgens vaste rechtspraak:

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat:

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

In casu, heeft verzoekster een verzoek ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alwaar verzoeker in haar verzoekschrift haar identiteit getoond heeft aan de hand van bewijselement, zijnde haar bijlage 26 die aan haar aanvraag werd toegevoegd.

De bijlage 26 van verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 1^e lid van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de bestreden beslissing ten onrecht de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaarde stellende dat:

- de aanvraag van verzoekster bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art. 9ter §2 1^e en 2^e lid.

De bestreden beslissing stelt eveneens ten onrecht dat:

- evenmin toont zij (verzoekster) in haar aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting (verplichting om haar identiteit aan te tonen).

Verzoekster heeft de eer hierop te antwoorden dat aangezien haar identiteit reeds aangetoond is aan de hand van bewijselement - haar bijlage 26 - heeft zij geen verplichting om expliciet een vrijstelling aan te tonen. Zij heeft evenmin een verplichting van een lopende asielprocedure aan te tonen.

Trouwens heeft de wetgever enkel gesteld dat verzoekster bewijselement aanvoert die aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 1^e van de Vreemdelingenwet voldoet.

Aangezien verzoekster een bewijselement bij haar aanvraag aangevoerd heeft, voldoet zij aan de wettelijke voorwaarden zonder dat zij expliciet moet aan tonen dat zij vrijgesteld is - deze laatste is niet aan de orde.

Indien verzoekster gehouden is om expliciet aan te tonen dat haar asielprocedure nog lopende is, quod non, niets belet verwerende partij om aan verzoekster bijkomende informatie omtrent haar asielprocedure op te vragen.

De bestreden beslissing is niet naar recht gemotiveerd en komt tot een onredelijk besluit.

Door de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren op grond van de overwegingen dat de aanvraag van verzoekster geen bewijselement bevat terwijl verzoekster een bewijselement bij haar aanvraag toegevoegd heeft, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter §2 1^e lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een bijlage 26 voegde. Verwijzend naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoekster bij haar aanvraag noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, voegde. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster bijgevoegde bijlage 26, doch van oordeel is dat een bijlage 26 hooguit verwijst naar een asielprocedure en niet aanvaard kan worden als een bewijs van identiteit aangezien het document expliciet vermeldt "dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs" en dus niet beantwoordt aan de vereisten gesteld in artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij moet de aanvraag nochtans gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van verzoeksters identiteit blijken op grond van artikel 9ter, § 2, 1° en § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoekster van mening is dat zij niet diende aan te tonen vrijgesteld te zijn van het voorleggen van een identiteitsbewijs, wijst de verwerende partij erop dat het overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet geenszins aan de verwerende partij toekomt te onderzoeken of verzoekster al dan niet vrijgesteld is van de voorwaarde haar identiteit aan te tonen. Volgens de verwerende partij betwist verzoekster niet dat zij in haar aanvraag geen motivering heeft voorzien volgens de welke zij vrijgesteld zou zijn van die verplichting. De verwerende partij merkt daarenboven op dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd door zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) als de Raad. Verzoeksters kritiek is derhalve niet in overeenstemming met de vigerende wetsbepalingen.

Voor zover verzoekster beweert dat de door haar voorgelegde bijlage 26 op zich voldoende is om de aanvraag ontvankelijk te verklaren, stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing duidelijk weergeeft dat op basis van de bijlage 26 niet wordt voldaan aan de aanwezigheid van de constitutieve elementen aangezien de bijlage 26 enkel werd opgemaakt op basis van verzoeksters asielrelaas. Volgens de verwerende partij kan die vaststelling geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd; de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient in toepassing van artikel 9ter § 3, 2° van de vreemdelingenwet de aanvraag immers onontvankelijk te verklaren indien de identiteit niet wordt aangetoond.

De verwerende partij is vervolgens de mening toegedaan dat de determinerende motieven op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet aantoonst op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden. Volgens de verwerende partij werd de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd en maakt deze geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde beginselen. De verwerende partij laat ten slotte gelden dat haar geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden nu verzoekster niet aantoonst dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aanvraag noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste en tweede lid bevat; evenmin toont zij in haar aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting; in haar aanvraag vermeldt verzoekster wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van haar identiteit, maar dit wordt niet expliciet aangetoond; verzoekster voegt bij haar aanvraag een bijlage 26, die hooguit verwijst naar een asielprocedure doch geenszins aantoonst dat deze nog lopende zou zijn, in de zin die de vrijstelling toelaat voorzien bij artikel 9ter, § 2, derde lid; de bewijslast voor deze vrijstelling berust nochtans bij verzoekster; de voorgelegde bijlage 26 kan evenmin aanvaard worden als een bewijs van identiteit aangezien dit document expliciet vermeldt "*dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*" en beantwoordt dus niet aan de vereisten gesteld in §2, 1°; verzoekster dient aldus haar identiteit te bewijzen volgens artikel 9ter, § 2, wat zij niet heeft gedaan; bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van

de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(…)”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, bevat. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoekster in haar aanvraag evenmin aantoont vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen.

In het middel betoogt verzoekster dat de bij haar aanvraag gevoegde bijlage 26 voldoet aan de in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vooropgestelde voorwaarden. Verzoekster stelt verder dat aangezien haar identiteit aan de hand van de bijlage 26 wordt aangetoond, zij niet expliciet aannemelijk dient te maken vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen. Volgens verzoekster is zij evenmin verplicht om aan te tonen dat haar asielprocedure nog lopende is. Indien dit wel het geval zou zijn, *quod non*, stelt verzoekster dat niets de verwerende partij belet bijkomende informatie omtrent haar asielprocedure op te vragen.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is,

mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de vreemdeling in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, kan worden aanvaard. In voorliggend geval voegde verzoekster bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel een bewijs van registratie van haar asielaanvraag (bijlage 26). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters identiteits- en nationaliteitsgegevens louter op grond van haar verklaringen op dit document werden aangebracht. Artikel 9ter, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt echter uitdrukkelijk dat een bewijselement niet mag zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen van de vreemdeling. De Raad is dan ook de mening toegedaan dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de bij verzoeksters aanvraag gevoegde bijlage 26 niet als een bewijs van identiteit te beschouwen. Op de voorgelegde bijlage 26 wordt trouwens expliciet vermeld *“Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”*.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de vaststelling dat verzoekster in gebreke blijft haar identiteit aannemelijk te maken, volstaat om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Ingevolge het ontbreken van een identiteitsdocument of van een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, wordt de verwerende partij immers de mogelijkheid ontnomen na te gaan of de medische behandeling en opvolging die verzoekster stelt nodig te hebben zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in haar land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster *in casu* geen identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven conform artikel 9ter, § 2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Teneinde zich alsnog dienstig op artikel 9ter van de vreemdelingenwet te kunnen beroepen, dient verzoekster overeenkomstig § 2, derde lid van voornoemde bepaling in de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen uitdrukkelijk aan te tonen vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen. De Raad laat hieromtrent gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster in voorliggend geval niet heeft aangetoond te kunnen genieten van deze vrijstelling, omdat zij in dit verband geen bewijs levert. Evenmin getuigt dit van een foutieve feitenvinding.

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij niet verplicht is aan te tonen dat haar asielprocedure nog lopende is, wijst de Raad erop dat indien verzoekster zich op de in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet opgenomen vrijstelling wenst te beroepen zij conform deze bepaling moet bewijzen dat haar asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of dat zij tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend. Verzoekster dient in dergelijk geval in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aldus wel degelijk en uitdrukkelijk aan te tonen dat de asielprocedure of het cassatieberoep nog steeds hangende zijn.

In de mate waarin verzoekster ten slotte opwerpt dat niets de verwerende partij belet bijkomende informatie op te vragen omtrent haar asielprocedure, merkt de Raad op dat het misschien mogelijk is voor de verwerende partij om de stand van verzoeksters asielprocedure na te gaan, maar dat het gelet op de tekst van artikel 9ter, § 2, derde lid, *in fine* van de vreemdelingenwet niet kennelijk onredelijk is dat in de eerste plaats van verzoekster wordt verwacht dat zij alle nuttige informatie omtrent haar asielprocedure aan de verwerende partij ter kennis brengt, wenst zij van de vrijstelling gebruik te maken.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de

bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET